RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 226.764 van 13 maart 2014
in de zaken I. A. 211.899/XIV-35.529
II. A. 211.900/XIV-35.528

In zake : Ibrahim OTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary
kantoor houdend te 1060 Sint-Gillis
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 maart 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de minister van Justitie van 31 januari 2014 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Verenigde Staten van Amerika wordt toegestaan (zaak A. 211.899/XIV-35.529);

II. Voorwerp van de vordering

2. De vordering, ingesteld op 12 maart 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de mondeling ter kennis gebrachte beslissing van onbekende datum waarbij opdracht gegeven

wordt om verzoeker op 14 maart 2014 om 08.00 uur uit te leveren naar de Verenigde Staten van Amerika (zaak A. 211.900/XIV-35.528).

III. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 maart 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven De Baere, die loco advocaat Sven Mary verschijnt voor verzoeker en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

IV. Feiten

4.1. Bij brief van 13 september 2013 van het Amerikaanse ministerie van Justitie wordt de uitlevering van verzoeker, van Israëlische nationaliteit, gevraagd op grond van een aanhoudingsbevel van 25 juli 2013 van het US Central Court for the Central District of California wegens “feiten die naar Amerikaans recht (…) omschreven zijn als: ‘samenspanning om illegale drugshandels-activiteiten te helpen en te steunen, nl. het distribueren van tenminste vijf kilogram cocaïne’ (aanklacht 1 (…)), ‘witwassen van monetaire instrumenten en fondsen’

(aanklacht 2 (…)), ‘witwassen van monetaire instrumenten en fondsen en het verlenen van steun en bijstand voor hetzelfde’ (aanklacht 20 (…)) en ‘witwassen van monetaire instrumenten en fondsen’ (aanklacht 21 (…))”.

4.2. Op 22 oktober 2013 bevestigt de Kamer van Inbeschuldiging-stelling te Brussel de exequaturbeschikking van de Raadkamer van Brussel van 27 september 2013. Het Hof van Cassatie verwerpt op 5 november 2013 het beroep tegen de bevestigingsbeslissing. Op 12 december 2013 verleent de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brussel een gunstig advies.

4.3. Op 31 januari 2014 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Verenigde Staten van Amerika toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd. De tenuitvoerlegging van het besluit wordt uitgesteld in zoverre de opgeëiste persoon nog dient te voldoen aan het Belgisch gerecht. Dit is de bestreden beslissing in zaak A. 211.899/XIV-35.529.

4.4. Op 11 maart 2014 wordt verzoeker door de griffie van de gevangenis te Sint-Gillis er mondeling van op de hoogte gesteld dat de effectieve uitlevering aan de Verenigde Staten van Amerika is voorzien op 14 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing in zaak A. 211.900/XIV-35.528.

V. Over de rechtspleging

5. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide vorderingen samen te behandelen.

VI. Onderzoek van de vorderingen

6. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele

voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Wat betreft het besluit van de minister van Justitie van 31 januari 2014 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Verenigde Staten van Amerika wordt toegestaan

7. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. Verzoeker voert als eerste middel aan:

> "C.l.l. Geschonden bepalingen
> - de formele en materiële motiveringsplicht, voorzien in de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) (hierna "Motiveringswet" genoemd)
> - artikel 2.1 Overeenkomst van 27 april 1987 inzake de uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te Brussel op 27 april 1987 (B.S. 4 april 1998), In werking getreden door het Instrument, gedaan te Brussel op 16 december 2004, als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika, gedaan op 25 juni 2003, met betrekking tot de toepassing van de Overeenkomst inzake uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend op 27 april 1987 (B.S. 9 maart 2010) (hierna "de Overeenkomst")
> - het zorgvuldigheidsbeginsel
> C.1.2. Bestreden beslissing
> In zoverre de bestreden beslissing stelt dat voldaan is aan de vereiste van de dubbele strafbaarstelling voor de uitlevering.
> C.1.3. Grieven
> 1.
> Verzoeker heeft in de exequaturprocedure opgeworpen dat de uitlevering geweigerd moet worden en er aldus geen exequatur verleend kan worden aan het buitenlands bevel tot aanhouding, omdat niet voldaan is aan de vereiste van de dubbele strafbaarstelling, zoals voorzien in artikel 2.1 van de Overeenkomst.
> Verzoeker heeft omstandig geargumenteerd dat er sprake is van politionele provocatie. Provocatie ontneemt het strafbaar karakter van de handeling, omdat het moreel element van het misdrijf aangetast wordt. Conform artikel 30 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, is de strafvordering onontvankelljk, In die zin werd er door verzoeker geen strafbaar feit gepleegd, zodat de uitlevering niet toegestaan kan worden. (…)

2.

In de bestreden beslissing wordt zondermeer gesteld dat de feiten zowel naar Belgisch als naar recht van de Verenigde Staten van Amerika strafbaar zijn gesteld en dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 2.1 van de Overeenkomst. Er wordt niet ingegaan op het precieze verweer inzake de politionele provocatie.

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij kennis had van de inhoud van de exequaturprocedure en van het door verzoeker opgeworpen precieze verweer.

3.

Het precieze verweer van verzoeker behoefde een precies antwoord.

Door na te laten te antwoorden op het precieze verweer van verzoeker inzake de vereiste van de dubbele strafbaarstelling en zich te beperken tot de eenvoudige motivering dat aan de vereiste van de dubbele strafbaarstelling voldaan is, wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

4.

Door op grond van een verkeerde rechtsopvatting en een onjuiste feitenvinding te oordelen dat er voldaan is aan de vereiste van de dubbele strafbaarstelling, terwijl de feiten waarvoor om uitlevering wordt verzocht, niet strafbaar zijn in België, schendt de bestreden beslissing artikel 2.1 van de Overeenkomst, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Beoordeling

7.2. De vereiste van de dubbele strafbaarstelling dient enkel in abstracto te worden beoordeeld. Er dient bijgevolg geen rekening te worden gehouden met de door de verdachte eventueel aangevoerde rechtvaardigingsgronden, schulduitsluitingsgronden en strafuitsluitende verschoningsgronden en dus ook niet met verzoekers verweer inzake de politionele provocatie. Hieruit volgt dat artikel 2.1 van de Overeenkomst van 27 april 1987 op het eerste gezicht niet geschonden is.

Verzoeker beweert -doch toont niet aan- dat hij de argumenten inzake de politionele provocatie heeft opgeworpen in de exequaturprocedure. Hij voert ook nergens aan dat de ter zake bevoegde instanties zijn argumenten niet beantwoord zouden hebben.

De formele motiveringsplicht houdt niet in dat op alle argumenten dient geantwoord.

Ook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

Het eerste middel is prima facie niet ernstig.

8. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. Verzoeker voert als tweede middel aan:

> "C.2.1. Geschonden bepalingen
> - het verbod op delegatie van bevoegdheden en machtsoverschrijding
> C.2.2. Bestreden beslissing
> In zoverre in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat het openbaar ministerie in functie van de Belgische vervolging kan oordelen dat de tenuitvoerlegging van het besluit dient uitgesteld te worden in overeenstemming met artikel 12.2 van de uitleveringsovereenkomst.
> C.2.3. Grieven 1.
> In het motiverend deel van de bestreden beslissing werd opgenomen:
> "Ook het gegeven dat de opgeëiste persoon tevens het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijk vooronderzoek in België vormt geen reden om de uitlevering te weigeren. Het openbaar ministerie kan in functie van deze Belgische vervolging oordelen dat de tenuitvoerlegging van dit besluit dient uitgesteld te worden en dit in overeenstemming met artikel 12.2 van voormelde uitleveringsovereenkomst."
> Artikel 2 van de bestreden beslissing bepaalt dat, met verwijzing naar artikel 12.2 van de Overeenkomst, de tenuitvoerlegging van de uitlevering uitgesteld wordt in zoverre verzoeker nog dient te voldoen aan het Belgische gerecht.
> Artikel 12,2. van de Overeenkomst bepaalt:
> "De aangezochte Staat kan de overlevering verdagen van een persoon die vervolgd wordt of die in die Staat een straf ondergaat.
> De verdaging kan duren totdat de tegen de betrokkene ingestelde vervolging beëindigd is en iedere straf is ondergaan."
> 2.
> Het verbod op delegatie van bevoegdheden en machtsoverschrijding houdt in dat de bevoegde overheid zijn beslissingsbevoegdheid niet over mag dragen.
> 3.
> De beslissing om de tenuitvoerlegging van de uitlevering te verdagen, komt overeenkomstig artikel 12.2 van de Overeenkomst de "aangezochte Staat" toe. De beslissing om vast te stellen tot wanneer de verdaging geldt, of wanneer de grond tot verdaging beëindigd Is, komt eveneens de "aangezochte Staat" toe. De beslissing in casu of verzoeker nog dient te voldoen aan het Belgische gerecht, komt derhalve toe aan de "aangezochte Staat".
> De "aangezochte Staat" is de verwerende partij.

De verwerende partij kan deze bevoegdheid niet delegeren aan het openbaar ministerie, die deel uitmaakt van de rechterlijke macht en die conform artikel 143quater Gerechtelijk Wetboek enkel onder het gezag van de verwerende partij staat in zoverre ze verplicht is zich te houden aan richtlijnen van strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid."

Beoordeling

8.2. Artikel 12.2 van de Overeenkomst van 27 april 1987 bepaalt dat de aangezochte Staat de overlevering kan verdagen van een persoon die vervolgd wordt of die in die Staat een straf ondergaat en dat de verdaging kan duren totdat de tegen de betrokkene ingestelde vervolging beëindigd is en iedere straf is ondergaan.

Op het eerste gezicht kan met verzoeker worden aangenomen dat hieruit volgt dat de minister van Justitie een beslissing van verdaging kan nemen. In casu vermeldt het bestreden besluit weliswaar dat het openbaar ministerie in functie van deze Belgische vervolging kan oordelen dat de tenuitvoerlegging van dit besluit dient uitgesteld te worden en dit in overeenstemming met artikel 12.2 van voormelde uitleveringsovereenkomst. Uit artikel 2 van het dictum van het bestreden besluit, genomen door de minister van Justitie, blijkt evenwel dat de tenuitvoerlegging zal worden uitgesteld. Het is dus de minister van Justitie zelf – en niet het openbaar ministerie – die de beslissing heeft genomen om de tenuitvoerlegging uit te stellen. Van enige delegatie van bevoegdheden is aldus geen sprake. Dit blijkt ook uit stuk 8 van het administratief dossier.

Het tweede middel is prima facie niet ernstig.

Wat betreft de mondeling ter kennis gebrachte beslissing van onbekende datum waarbij opdracht gegeven wordt om verzoeker op 14 maart 2014 om 08.00 uur uit te leveren naar de Verenigde Staten van Amerika

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Gezien de concrete gegevens van de voorliggende zaak staat deze vast. Ook de verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

9. Tweede middel

9.1. Verzoeker voert als tweede middel aan:

> "C.2.1. Geschonden bepalingen
> - de materiële motiveringsplicht, voorzien in artikel 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) (hierna "Motiveringswet" genoemd)
> - artikel 12.2 Overeenkomst van 27 april 1987 inzake de uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend te Brussel op 27 april 1987 (B.S. 4 april 1998), in werking getreden door het Instrument, gedaan te Brussel op 16 december 2004, als bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika, gedaan op 25 juni 2003, met betrekking tot de toepassing van de Overeenkomst inzake uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Verenigde Staten van Amerika, ondertekend op 27 april 1987 {B.S. 9 maart 2010) (hierna "de Overeenkomst" genoemd)
> - het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur
> - het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur
> C.2.2. Bestreden beslissing
> In zoverre in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat verzoeker niet (meer) dient te voldoen aan het Belgische gerecht.
> C.2.3. Grieven
> Uit artikel 2 van de beslissing tot uitlevering van 31 januari 2014 volgt dat, met verwijzing naar artikel 12.2 van de Overeenkomst, de tenuitvoerlegging van de uitlevering uitgesteld wordt in zoverre verzoeker nog dient te voldoen aan het Belgische gerecht.
> Artikel 12.2. van de Overeenkomst bepaalt:
> "De aangezochte Staat kan de overlevering verdagen van een persoon die vervolgd wordt of die in die Staat een straf ondergaat.
> De verdaging kan duren totdat de tegen de betrokkene ingestelde vervolging beëindigd is en iedere straf is ondergaan. "
> 2.
> De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motieven waarop de beslissing zich steunt, inhoudelijk juist en afdoende moeten zijn.
> Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ondermeer in dat de beslissing gesteund moet worden op een correcte feitenvinding.
> Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel houden ondermeer in dat verzoeker van de overheid mag verwachten dat ze zich aan haar beslissingen houdt.
> 3.
> Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout bij de beslissing dat verzoeker

niet meer dient te voldoen aan het Belgische gerecht. Verzoeker wordt vervolgd in de bovenvermelde zaak voor 46e kamer van de correctionele rechtbank te Brussel. Deze zaak loopt nog steeds.

De bestreden beslissing steunt op een verkeerde feitenvinding als zou verzoeker niet meer dienen te voldoen aan het Belgische gerecht. Ze is onzorgvuldig tot stand gekomen en kan niet afdoende gemotiveerd zijn,

Verzoeker mocht op basis van de beslissing van 31 januari 2014 erop vertrouwen dat geen beslissing tot uitlevering genomen zou worden zolang de bovenvermelde zaak voor de 46e kamer van de correctionele rechtbank te Brussel loopt. De bestreden beslissing komt op niet te verantwoorden wijze terug op die beslissing. Ze schendt aldus het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel."

Beoordeling

9.2. Zoals blijkt uit stuk 8 van het administratief dossier is deze "mondeling ter kennis gebrachte beslissing van onbekende datum waarbij opdracht gegeven wordt om verzoeker op 14 maart 2014 om 08.00 uur uit te leveren naar de Verenigde Staten van Amerika" een beslissing van de minister van Justitie van 11 februari 2014 om het uitleveringsbesluit ten uitvoer te leggen.

De vraag rijst of deze beslissing te verenigen valt met artikel 2 van het dictum van het uitleveringsbesluit van 31 januari 2014 waarin het volgende wordt bepaald: "Overeenkomstig artikel 12.2 van de toepasselijke uitleveringsovereenkomst zal de tenuitvoerlegging van dit besluit worden uitgesteld in zoverre de opgeëiste persoon nog dient te voldoen aan het Belgisch gerecht".

De verwerende partij levert geen bewijs dat voormeld artikel 2 is nageleefd. Verzoeker brengt daarentegen het zittingsblad van de 46e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 15 januari 2014 naar voren waaruit blijkt dat de behandeling van de zaak van de Federale Procureur tegen ondermeer verzoeker in voortzetting tot de openbare terechtzitting van 2 april 2014 wordt verdaagd. Hieruit kan op het eerste gezicht worden afgeleid dat verzoeker nog niet aan het Belgisch gerecht heeft voldaan. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de minister met het geven van de opdracht tot uitvoering van het uitleveringsbesluit niet binnen de grenzen van het uitleveringsbesluit zelf is gebleven, maar er in tegendeel tegen ingaat.

Verzoeker voert in zijn tweede middel ondermeer aan dat hij er op basis van de uitleveringsbeslissing van 31 januari 2014 mocht op vertrouwen dat niet zou worden overgegaan tot uitlevering zolang de zaak voor de rechtbank van eerste aanleg loopt. De schending van het vertrouwensbeginsel lijkt hier op het eerste gezicht te kunnen worden aangenomen.

Het tweede middel is prima facie ernstig.

BESLISSING

1. De zaken met nrs. A. 211.899/XIV-35.529 en A. 211.900/XIV-35.528 worden gevoegd.

2. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de mondeling ter kennis gebrachte beslissing van onbekende datum waarbij opdracht gegeven wordt om verzoeker op 14 maart 2014 om 08.00 uur uit te leveren naar de Verenigde Staten van Amerika (zaak A. 211.900/XIV-35.528).

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de minister van Justitie van 31 januari 2014 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Verenigde Staten van Amerika wordt toegestaan (zaak A. 211.899/XIV-35.529).

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Nick Hollevoet, toegevoegd griffier.

De griffier **De voorzitter**

Nick Hollevoet **André Beirlaen**